

Stichting Volharding

OKTOBER 2020 - JAARGANG 12 - NR 33

NIEUWSBRIEF

Geboeid door het Woord

Ds. Jan Jaap van Aken:

'Geloof, hoop en liefde in een jeugdgevangenis!'

Overdenking

En de deuren gingen open...

Paulus en Silas zijn - geheel onterecht - gevangen- genomen. In Handelingen 16:22-25 lezen we: 'En nadat zij hen veel slagen toegediend hadden, wierpen zij hen in de gevangenis en geboden de cipier hen zorgvuldig te bewaken. (...) En omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen lofzangen voor God. En de gevangenen luisterden naar hen.' Zingen in de gevangenis! Dat kan alleen maar als je een ánder perspectief hebt dan alleen maar het uitzicht op bewakers en gesloten deuren. Dit is op zich al bijzonder, maar het gaat mij met name om het gevolg. In vers 27 staat: 'En de cipier, die wakker geworden was en zag dat de deuren van de gevangenis open waren...'

In Handelingen 12 is dit ook het geval, maar dan bij Petrus. Herodes wil het volk een plezier doen. Zojuist heeft hij Jacobus onthoofd en Petrus zit nu in de dodencel om na Pesach ook onthoofd te worden. En wat doet Petrus? Hij slaapt, en niet zomaar een beetje, maar zó diep dat de engel hem met een por in zijn zij wakker moet maken. Dat is op zich al een wonder: genieten van een heerlijke nachtrust in de nacht voor de dag dat je onthoofd zult worden. Over perspectief gesproken! Maar ook hier gaat het mij om het gevolg. In vers 10 staat: 'En toen zij langs de eerste en tweede wacht gegaan waren, kwamen zij bij de ijzeren poort die naar de stad leidt; die ging vanzelf voor hen open.'

Als je nu denkt dat wij door het uitdelen van boeken en Bijbels, het bezoeken van arrestanten en het zingen in de gevangenissen zomaar gevangenisdeuren open hebben laten gaan, moet ik je teleurstellen. Ik zou willen dat ik zo'n groot geloof had! Dat is ook eigenlijk niet ons doel. Waar we het voor doen, is om het perspectief van een arrestant of gevangene te veranderen. Want als door ons werk het perspectief van iemand die opgesloten zit verandert, door het reddende Evangelie te aanvaarden en te omarmen, gaat er niet een deur, maar de deur open.

Dat is de kern van het Kruis van Christus. Je kunt (terecht) gearresteerd zijn, veroordeeld worden en voor langere tijd opgesloten worden, maar als je toekomstperspectief voor eeuwig veranderd wordt, gaat er een deur open. Dan zit je wel gevangen, maar met een open deur. Dan kun je een loflied zingen zoals Paulus en Silas, of je geniet van een heerlijke rust zoals Petrus, omdat je weet dat de deur door Hem voor je is opengedaan.

Dat is mijn hoop, dat is mijn motivatie, daar wil ik mijn steentje aan bijdragen.

Karel van Holten

Namens het bestuur

Een jaar geleden had waarschijnlijk niemand gedacht dat we op dit moment te maken zouden hebben met een wereldwijde pandemie. Maar de feiten liegen er niet om: het coronavirus heeft een enorme impact op ons dagelijks leven, op de gezondheidszorg, op de economie en op het kerk-zijn.

Ook de activiteiten van Stichting Volharding werden (en worden) er door geraakt. Sommige veldwerkers konden hun bezoeken niet doen, hier en daar werden boekenkasten gesloten. De protestantse kerkdiensten in Belgische gevangenissen werden geannuleerd, waardoor de vrijwilligers van onze muziekgroepen hun bijdragen moesten staken.

Gelukkig zien we dat de verspreiding van onze Bijbels en christelijke lectuur toch op allerlei manieren doorgang vindt. Arrestantenverzorgers en gevangenispastors nemen contact op om nieuwe voorraad voor de boekenkasten te bestellen, steeds meer veldwerkers mogen weer 'de vloer op'. Er konden zelfs een aantal nieuwe veldwerkers worden ingewerkt. En deze maand worden er bijna 3700 Bijbels, boeken en traktaten afgeleverd op de landelijke aalmoezeniersdag voor Belgische protestantse aalmoezeniers!

In het evangelisatiewerk gaat het ook niet zozeer om grote aantallen, we merken dat God vaak achter de schermen en 'in het klein' werkt. Een voorbeeld daarvan is dat onze coördinator werd benaderd door een Belgische aalmoezenier met een speciaal verzoek. De aalmoezenier had in de gevangenis een Bijbel gegeven aan een gedetineerde, die bijzonder geraakt werd door de boodschap van het Evangelie. Door Jezus Christus is er vergeving van zonden! Dat wilde hij ook met zijn kinderen delen. Via de aalmoezenier vroeg hij ons of we zijn drie kinderen óók zo'n Bijbel konden toesturen. Een verzoek waar we van harte gehoor aan wilden geven (zie de foto op de voorkant van deze nieuwsbrief).

Hartelijke groet,

Dick den Hertog

Uitgever Gerhard Rijkse: 'Het is Gods verlangen Zich te openbaren'

Als de Heere Jezus nog redelijk aan het begin staat van Zijn rondwandeling op aarde, neemt Hij het woord in de synagoge van Nazareth. Heel bewust zoekt Hij in de boekrol van de profeet Jesaja naar de volgende woorden: 'De Geest van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen wie gebroken van hart zijn, om aan gevangenen vrijlating te prediken en aan blinden het gezichtsvermogen, om verslagenen weg te zenden in vrijheid, om het

jaar van het welbehagen van de Heere te prediken.' Daarna ging Jezus zitten, en toen alle ogen op Hem gericht waren, voegde Hij eraan toe: 'Heden is deze Schrift in uw oren in vervulling gegaan.'

Het Evangelie verkondigen... het was dé boodschap van Jezus' rondwandeling op aarde. Het bewerkstelligen van de genade die Hij verkondigde, middels Zijn eigen dood en opstanding, was de missie van Zijn leven. Voor Zijn hemelvaart geeft Hij deze grote opdracht door aan Zijn discipelen. En daarmee aan

ons. Dat laatste is gemakkelijker geschreven dan beseft. Het is Gods bedoeling dat wij discipelen van Zijn Zoon zijn. Een discipel vereenzelvigde zich volledig met zijn meester. Je wilde worden als hij; niets minder. Er is in het Evangelie geen ruimte voor alleen maar eropuit zijn om zelf gered te worden voor de eeuwigheid. Het Evangelie vraagt veel meer van ons: God als je grote Liefde op de eerste plaats van je leven... toewijding, niet *alsof* je leven ervan afhangt, maar *omdat* je leven ervan afhangt. Wat zijn we gemakkelijk zelfgericht, wat

blijven we gemakkelijk zelfgericht, ook als het om de dingen van God en de eeuwigheid gaat. De liefde voor God is niet te vinden in onze natuur; de liefde van God is een vrucht van wedergeboorte door Zijn Geest. Persoonlijk geloof ik dat dat altijd vooraf wordt gegaan door Gods openbaring; God Die Zichzelf aan ons bekend maakt. A.W. Tozer schrijft in zijn prachtige boek *The Pursuit of God*: 'Ons najagen van God is alleen succesvol omdat Hij voortdurend zoekt Zichzelf aan ons te openbaren... Gods belofte dat Hij Zichzelf zal openbaren is waar: zoveel heeft Hij beloofd en zoveel zal Hij vervullen.'

Ons gebed is dat elk boek dat wij verkopen met onze G (van Uitgeverij Gideon, red.) erop, door God zal worden gebruikt om Zichzelf aan de lezer te openbaren. We hebben niets aan mooie theorieën over God. Mensen veranderen omdat God Zichzelf aan hen openbaart. En we geloven dat het Gods allergrootste verlangen is daarmee door te gaan, totdat Jezus terugkomt.

Het verlangen dat God ons werk, onze boeken, daarvoor gebruikt, is een verlangen dat ik herken in het werk van Stichting Volharding. Heel letterlijk zetten zij de missie

van de Heere Jezus voort middels het bezoeken van gevangenen en het verkondigen van het Evangelie. Dat onze boeken daarin gebruikt worden, maakt me als uitgever dankbaar. En ik heb maar één vraag voor iedereen die dit leest: Willen jullie meedoen in ons gebed dat God het werk van Stichting Volharding zal gebruiken om Zichzelf te openbaren aan de gevangenen, zodat ook zij die levensveranderende ontmoeting met Jezus Christus zullen krijgen?

Gerhard Rijkse

Veldwerkers-tweeluik

Het werk van Stichting Volharding wordt gedaan door veldwerkers uit heel Nederland, die zich betrokken weten op hun naasten in nood en het verlangen hebben om het Evangelie van Jezus Christus te delen. In deze nieuwsbrief vertellen Anton Hooijmeijer en Hessel Schaap daarover. De eerste als startende veldwerker, de ander neemt afscheid en kijkt terug op zes jaar veldwerk.

Anton Hooijmeijer start op de cellencomplexen van Capelle a/d IJssel en Dordrecht

Beste lezer,

Mijn naam is Anton Hooijmeijer, ik ben getrouwd en wij hebben vier kinderen gekregen. Twee daarvan zijn inmiddels getrouwd en we hebben één prachtig kleinkind. Wij wonen in Ridderkerk. In het dagelijkse leven zit ik in de business.

Verschillende jaren ben ik ouderling geweest en toen is het verlangen gekomen om na het ambt iets te gaan doen in de gevangenzorg. Dit heeft mij altijd al geïnteresseerd en al snel mocht ik als vrijwilliger beginnen bij Gevangenzorg Nederland. Toen het coronavirus kwam, is al dat werk stil komen te liggen. In die tijd kreeg ik een mail met de vraag wie er geïnteresseerd zou zijn om boekenkasten in een aantal politiecellencomplexen bij te houden en ook om, als dat mogelijk was, met de arrestanten daar te spreken en hen een Bijbel of boek aan te reiken.

Ik had nog nooit van Stichting Volharding gehoord, maar ik heb Matthijs Guijt een mail gestuurd en na een nadere kennismaking ben ik op het cellencomplex van Capelle aan den IJssel aan de slag gegaan. Al snel is het cellencomplex van Dordrecht daar bij gekomen. Het is mijn verlangen om, via dit vrijwilligerswerk, oog te hebben voor een ander die in een moeilijke fase van zijn of haar leven terecht is gekomen.

Persoonlijk mag ik ervaren dat de Heere goed is voor een zondaar zoals ik ben. Vanuit dat verlangen wil ik heel graag het heerlijke Evangelie doorgeven aan een ander. En doorgeven wat de Heere Jezus Zelf zegt: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven!' En Hij die zegt: 'Mijn zoon, Mijn dochter, geef Mij uw hart en Ik zal u rust geven.' Vanuit dat verlangen wil ik graag iets betekenen voor Stichting Volharding. Arrestanten tot de Heere Jezus brengen en vragen aan de Heere of Hij dit werk wil zegenen.

Ik heb nu al diverse gesprekken mogen voeren in de politiecellen, dat geeft veel voldoening. Maar wat een leed en eenzaamheid gaat er vaak achter die dikke deuren schuil! Dat er maar veel gebed voor arrestanten mag zijn! Ik wens een ieder Gods onmisbare zegen toe.

Anton Hooijmeijer

'Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart!'

Hessel Schaap neemt afscheid van het cellencomplex in Almere

Beste Volharders,

Het was in 2014 dat ik door Dick den Hertog werd benaderd om als vrijwilliger bij Stichting Volharding aan de slag te gaan om het werk op de politiebureaus in Lelystad en Almere op te pakken. Enkele jaren daarvoor was ik via Gevangenzorg Nederland al gestart met bezoekwerk onder gedetineerden in PI's en Tbs-klinieken. Ik kan uit eigen ervaring zeggen dat het werken onder gevangenen, de Bijbelse opdracht uit Mattheüs 25, een enorm bemoedigende taak is!

Maar het is ook een missie die door echte volharders wordt uitgevoerd. Ik zeg dit omdat ik weet dat waar het Evangelie wordt gebracht, er ook strijd en tegenwerking komt. Ik was nog maar net gestart op de beide cellencomplexen, toen ik te horen kreeg dat het cellencomplex in Lelystad dicht zou gaan vanwege bezuinigingen. Dit kwam wel even binnen, want juist op dat cellencomplex had ik een hele goede verstandhouding met een van de arrestantenverzorgers. Op het cellencomplex in Almere waren niet zoveel medewerkers die er voor voelden om Bijbels en boeken onder de arrestanten uit te delen, dus daar liep het in aanvang best wel stroef.

Maar het wonder geschiedde! De arrestanten-verzorger die ik in Lelystad had ontmoet, kreeg een nieuwe betrekking in... Almere! Wat was ik blij dat deze man, die een geweldige broeder voor me werd, het werk in Almere ging oppakken. In het begin ervoer ook hij best wel strijd om in Almere met de boekenkast aan de slag te gaan. Hij deelde dit met me en we besloten om er samen voor te gaan bidden. En wat gebeurde? De situatie keerde! Mijn broeder kreeg het naar zijn zin in Almere en de christelijke lectuur begon zijn weg te vinden naar de arrestanten. De boeken waren niet aan te slepen, van verschillende titels zette ik vijftien exemplaren neer en vaak vlogen ze weg of het niks was.

Helaas kwam er afgelopen jaar een einde aan deze unieke samenwerking, toen mijn broeder dicht bij huis een andere functie kon aanvaarden. Dat was ook te merken in de afname van de Bijbels en boeken in het cellencomplex van Almere. Er ligt dus een mooie uitdaging op het cellencomplex van Almere, ik wens de nieuwe Volharder – en ook alle andere veldwerkers in den lande – Gods rijke zegen toe bij het mooie werk wat Stichting Volharding mag doen voor het Koninkrijk wat spoedig komt.

Hessel Schaap

Ds. Jan Jaap van Aken: Geloof, hoop en liefde in een jeugdgevangenis

‘Help, mijn kind zit in de gevangenis. Waar is het misgegaan?’ En meer nog: ‘Kan het weer goedkomen? Welke rol speelt het geloof hierbij?’ Mijn visie als pastor in een Justitiële Jeugd Inrichting.

Liefde

In Nederland zitten ongeveer 500 jongeren in een jeugdgevangenis. Veel jongeren die daar terecht zijn gekomen hebben al een heel problematisch leven achter zich. Vaak hebben ze al in internaten of allerlei vormen van jeugdzorg gezeten. Meestal omdat het thuis niet meer ging. Soms omdat ze zelf allerlei problematieken hebben, maar vaak ook omdat de thuissituatie niet goed was. Naar schatting 80-90% komt uit gebroken gezinnen, zijn mishandeld door (meestal) de vader of verkeerd voorgeleefd door een criminele vader. Ouders die drugs gebruiken en/of om andere redenen niet goed voor hun kinderen kunnen zorgen. Vaak hebben ze liefde gemist. Daarnaast zijn er genoeg verhalen bekend hoe het ook in jeugdzorginstellingen mis is gegaan in de behandeling van jongeren, tot aan mishandeling en verkrachting toe. Dit gebrek aan liefde en kunnen vertrouwen is funest voor

hun ontwikkeling en verklaart veel van de problematieken die ze hebben. Neem daarnaast de jongeren die, door stoornissen en allerlei andere redenen, zeer intensieve zorg (VIC) nodig hebben of (Licht) Verstandelijk Beperkt (LVB) zijn, en je hebt een beeld van wat voor jongeren zoal in een jeugdgevangenis zitten.

Hoop

Is er hoop voor deze jongeren? Er wordt in de jeugdgevangenis alles aan gedaan om de jongeren op een goede manier te resocialiseren en aansluitend te laten re-integreren in de maatschappij. Door scholing, therapieën en persoonlijke begeleiding door mentor en behandelcoördinator. Daarbij wordt niet alleen gewerkt aan de jongeren, maar, indien mogelijk, ook aan de (relatie met) ouders/familie. In de loop van hun detentie gaan ze ook op verlof, om weer te wennen aan het leven buiten.

Men kan eventueel buiten een opleiding (ver-)volgen, of stage lopen bij bedrijven. Tegen het einde van hun detentie wordt gekeken hoe ze op een goede manier verder kunnen in de maatschappij. Daarbij wordt gekeken naar school/werk, onderdak (thuis, zelfstandig of begeleid) en ontspanning (sportvereniging e.d.). Doel is dat ze daardoor zo goed mogelijk voorbereid de maatschappij weer ingaan. Dus hoop, ja. Maar bepalend daarbij is mede de vraag in welke vriendenkring ze weer terechtkomen. Je kunt nog zulke goede bedoelingen hebben, maar als je vrienden verkeerd willen, is het heel moeilijk om niet mee te doen, zo beluister ik regelmatig.

Geloof

Net als in gevangenissen voor volwassenen zijn er ook in jeugdgevangenissen Geestelijk Verzorger aanwezig om de jongeren bij te staan in hun geloofsbeleving, middels individuele gesprekken, groepsgesprekken en kerkdiensten. Ze, de meesten nog tieners, zullen niet zo snel zelf komen voor een gesprek, maar als je ze opzoekt vinden ze het toch wel fijn om even te kunnen praten. De gesprekken zijn vertrouwelijk en geven zo de mogelijkheid om even wat dieper door te praten over allerlei zaken, zoals het delict, problemen op de groep of in de familie, etc., zonder dat daarover gerapporteerd wordt. Dat kunnen ook geloofsvragen zijn, al is het aantal jongeren dat religieus betrokken is niet zo groot. Vaak heeft men nog een link met het geloof door (groot-)ouders, maar is

men er zelf niet erg actief mee.

Toch erkennen sommigen wel dat het geloof een belangrijke schakel kan zijn in een goede resocialisatie en re-integratie. Maar veelal missen ze buiten de aansluiting met de kerk, en zo de kans om daar een goede vriendenkring op te bouwen. Hier ligt een belangrijke taak voor de kerken. Als christen hebben we de plicht onze naaste, ook degenen die, om wat voor reden dan ook, van het goede pad zijn afgedwaald, lief te hebben als onszelf (Marcus 12:28-31). Want juist die liefde hebben ze vaak gemist. En hoe zullen ze tot God, tot Christus komen, als Zijn volgelingen niet openstaan voor (ex-) gedetineerden (Mattheüs 25:31-46). Gebed is in dit alles van onschatbaar belang. En ze zegenen. Want onze hoop en onze verwachting is toch op Hem, die eenieder liefheeft en niemand afwijst die in geloof tot Hem komt?

Laat ons geloof de basis zijn voor de hoop en liefde die wij ze mogen geven. Juist als hún geloof nog zo broos is en versterking nodig heeft. Want als God óns vergeven heeft, zal hij dan ook hén niet vergeven en al het goede schenken?

Jan Jaap van Aken

Predikant / Geestelijk Verzorger bij JJI Lelystad, onderdeel van Pluyn, een landelijke organisatie in het brede spectrum van de jeugdzorg.

Walse aalmoezenier: ‘De Bijbel en goede lectuur zijn onmisbaar.’

Mijn ervaring als vrijwilliger, gedurende 3 jaar voor één dag per week, heeft me duidelijk gemaakt dat het ontzettend belangrijk is dat je als gevangenis-aalmoezenier ondersteund wordt. Ik heb gemerkt dat de Bijbelse lectuur daarbij onmisbaar is. Het voedt mij persoonlijk, hoewel de Bijbel mijn belangrijkste bron is en ook het eerste waar ik mee kom als ik bij een gevangene ben – want de Bijbel is het beste boek waar je mee kunt komen. Met de gevangenen ontdekken we de Bijbel en het is mijn verlangen dat ze deze ook zelf kunnen gebruiken, zodat ze het Woord van God mee kunnen nemen op hun levensreis.

De gevangenis is een bijzondere plek, haar bewoners zijn afgesloten van de buitenwereld. Ik heb ontdekt dat je als aalmoezenier op drie manieren gewapend moet zijn, om op deze plaats – waar zoveel duisternis heerst – te kunnen werken. Want ondanks het goede werk dat we mogen doen, is het kwaad overal aanwezig. Je moet gewapend zijn om je sterk genoeg te voelen in de Woordverkondiging richting de gevangenen. Gevangenen zijn mensen die de zware last van een overtreding met zich meedragen, maar die ook hun voorgeschiedenis hebben, waardoor ze tot die

overtreding zijn gekomen en hen nu op de plaats hebben gebracht waar ze zich bevinden.

Het gebed is het eerste wapen. Het is de sleutel die de deur naar de Heilige Geest opent. Van de kracht van het gebed kan ik zelf getuigen tijdens de ‘aanvallen’ die ik aan het begin van mijn dienst als aalmoezenier ervaren heb. Driemaal heb ik, toen ik onderweg was naar de gevangenis, bijna een verkeersongeval gehad; ik heb dit persoonlijk ervaren als aanvallen van de satan. Dankzij de gebeden met de hoofdaalmoezenier, mijn persoonlijk gebed en die van mijn gemeente, zijn deze aanvallen niet meer voorgekomen.

De Bijbel is het tweede wapen. Ik houd ervan om verschillende Bijbelvertalingen te gebruiken. Daardoor kan ik de gevangenen meer laten ervaren van de enorme rijkdom van Gods Woord. Ook hebben de mensen er behoefte aan dat het Woord voor hen toegankelijk is. Ik nodig gevangenen altijd uit om hun eigen Bijbel mee te nemen. We vergelijken die vertaling dan met andere vertalingen. De kleine verschillen leveren vaak interessante gespreksonderwerpen op. Maar vooral is het mijn gebed dat de Bijbelse boodschap wortelt en groeit in de harten van de gevangenen!

De Bijbelse lectuur is het derde wapen. Christelijke boeken zijn nuttig én noodzakelijk, ze zijn geestelijk voedsel voor de gevangenen. Het ondersteunt hen bij het bestuderen van de Bijbel en nodigt uit tot persoonlijke meditatie. Ze kunnen helpen tijdens de pastorale gesprekken en inzicht geven in Bijbelse thema's. Als je gevangenen uitdaagt om dit soort lectuur te lezen, merk je dat het hen vaak hele mooie momenten oplevert. Juist omdat er zo'n overvloed aan niet-christelijke spirituele lectuur is, is het belangrijk dat er goede lectuur voor handen is! Ik spreek vaak met de gevangenen over wat Bijbels is en wat absoluut niet. Daarbij is Bijbelse lectuur van grote waarde.

Mijn motivatie om dit werk met gevangenen te doen, ligt in de empathie die ik voel voor gevangenen die geconfronteerd worden met de heftige omstandigheden in een gevangenis. Ze moeten hun oude leven achterlaten, met alle pijn en verdriet die daar bij hoort. Ik wil er voor hen zijn, naar hen luisteren en samen met hen bidden of Christus hen de kracht van Zijn Heilige Geest laat merken. Dat Hij hen bewust maakt van hun schuld, maar hen vooral ook leert leven van Gods genade en hen uitnodigt om vergeving te vragen. Zelfs voor de grootste zondaar is er vergeving en verandering mogelijk! Die boodschap motiveert me.

Zo'n 3700 Bijbels, christelijke boeken en traktatjes staan klaar om uitgedeeld te worden in Belgische gevangenissen.

Broeder Blanqui

Vrijwillig aalmoezenier in de gevangenis van Andenne (België)

Column

'Oogpastoraat'

De gevangenis is in coronatijd nog meer tot een gevangenis geworden. De afstand met de buitenwereld werd groter dan voorheen. Tijdelijk was bezoek ongewenst en onmogelijk. Later kwam videobellen daar voor in de plaats en inmiddels kan men geliefden weer ontmoeten. Vanachter spatschermen, uiteraard. Ongestoord bezoek is nog niet mogelijk. Mannen die terugkwamen vanuit verlof werden in afzondering geplaatst, gescheiden van de rest van de afdeling.

Tegelijkertijd werd de plek waar de meeste mannen tegen wil en dank verblijven, als een veilige plek ervaren. Het is een relatief veilige plek omdat de mannen collectief in langdurige quarantaine verblijven. Alle middelen worden toepast om te verhinderen dat een besmettelijke ziekte het gebouw binnendringt. De mens uit de buitenwereld is een potentiële besmetter, mannen nemen soms de onderlinge afstand heel serieus.

In deze situatie gaat het gevangeniswerk door. In afwijkende vorm, dat wel. Met mijn Rooms-Katholieke collega sprak ik indringend over onze gedeelde visie dat, juist in deze bizarre tijd, de Kerk in de gevangenis present hoort te zijn; dat de aalmoezenier niet mag ontbreken. Corona dringt ons tot de kernvragen van

ons bestaan. Is er vertrouwen op God? Ben ik in leven en sterven geborgen bij Hem? In een verklaring van de directie staat dat we een cruciaal beroep uitoefenen, dat ik daarom toegelaten mag worden tot België en dat 'verplaatsingen' noodzakelijk zijn. Merk op!

We voeren gesprekken met mannen. Met een mondkapje op en op ruime afstand van elkaar, soms met een spatscherm tussen ons in. Onvergetelijk was het om oogpastoraat via het deurraampje van een celdeur te bedrijven. Oog in oog te staan, op 30 centimeter verwijderd van de ogen van mijn gesprekspartner. Onwennig, maar zeer persoonlijk. Ik ben nog nooit zo dichtbij geweest! Iemand las met een twinkeling in de ogen de conclusie voor uit een rapport van twaalf kantjes: geen reden tot internering. Een ander, met droevige ogen, vertelde me dat hij 'moe' was en het zwaar had. Een paar keer heb ik luid sprekend vanwege de dikke deur, verwezen naar Hem die ons leven in de hand heeft. Probeer het eens, vijf minuten in de ogen kijken van een medemens...

Michel Vaders

Protestants aalmoezenier in Wortel (België)

Colofon

Stichting Volharding
Karekiet 5
3245 TX Sommelsdijk

Missie

Het is de missie van Stichting Volharding om arrestanten en gedetineerden (opnieuw) in aanraking te brengen met het Evangelie van Gods liefde en genade voor zondige en gebroken mensen. Daarom bieden we kosteloos Bijbels en christelijke lectuur (met name getuigenissen van ex-criminelen) aan in bijna alle Nederlandse politiecellencomplexen, maar ook in Nederlandse en Belgische gevangenissen.

Bestuur

Ans Blok-Verwoerd, Matthijs Guijt, Dick den Hertog, Karel van Holten
Gertjan Spijk

Secretariaat

Karel van Holten
secretaris@stichtingvolharding.nl

Coördinatie & kantoor

Matthijs Guijt
E-mail: info@stichtingvolharding.nl
Telefoon: 06-20349626

Contactgegevens

Website: www.stichtingvolharding.nl
E-mail: info@stichtingvolharding.nl
Telefoon: 06-20349626
Facebook: Stichting Volharding
Kamer van Koophandel: 24352363

Giften/sponsoring

penningmeester@stichtingvolharding.nl
Rabobank: NL68 RABO 0342 0853 36